

Småbruker og islos

Søren Anton Svendsen, Tranøy.

Til minne

Han var født i Gjøvik i Tranøy 5. mars 1864. Foreldre Ingebrigt Svensen og hustru Karen, f. Hanssen. I alt var det 10 søsken. Søren var den eldste av guttene — 7 i tallet — alle utpregede sjøfolk. To av jentene var eldre enn Søren. No er de død alle på nær Ingv. Svendsen, Minde og søsteren Hanna Svendsen, Gjøvik.

Søren arbeidet i sine yngre år for det meste oppe i Ishavet, og han hadde et godt kjennskap til forholdene der. Da han sluttet som fangstmann tok han til som islos. Var los med flere ekspedisjoner. De siste åra han reiste var han islos på fartyer som førte kol fra Svalbard. Han måtte sluttet dette arbeide da hørselen svigtet — noe som ergret ham ikke så lite.

De siste åra var han heim og arbeidet på sitt småbruk i Gjøvik. Alltid i aktivitet til denne vonde influensaen i høst la han i køia med lungebetendelse. Han blei dog ganske bra, men verksom som han var hadde han ikke stunder til å ligge inne så svært lenge. Kom sig opp og ut, men dette klarte han ikke. Betendelsen tok seg opp, og 14. desember 1950 sovnet han inn for godt. Stille og fredfullt gikk han ut av verda etter et langt og verksomt liv.

Søren Svendsen, var gift med Anna Jakobsen fra Slettemo. Hun overlevde ham. De har hatt 5 barn — 3 gutter og 2 jenter. En av guttene (tvilling) mistet livet ved en skredulykke 1917. Den eldste av gutten har ovetatt gården. Den andre er maskinist og utflyttet. Jentene er gift og utflyttet.

Søren var jæger til fingerspissene og utallige historier fra jakt både fra Ishavet og heime — kunne han fortelle Og han kunne fortelle. Ja, og så stemmen — dyp men klangfull - ekte Senjamål uten noe knot. Virkelig en av de sjeldne, ekte gamle senjaværingar. Hans make på dette område treffer en ikke ofte på. Grei og real til fingerspissene. Alt slags lureri var han fremmed. Alltid i vigør. Han hadde ikke lett for å få tiltro til sine medmennesker, men hadde han først fått denne var han ikke av dem som snart skiftet meining.

No kviler den gamle hedersmann i Tranøy kirkegård sammen med sine foreldre. Han blei gravlagt 4. juledag fra Tranøy kirke. Bitende kaldt var det ute på kirkegården. Det var som sjøelve naturen minte oss om at her tok vi farvel med en som tilfulle hadde følt hva artisk vinterkulde var.

Må så Gud signe hans minne for oss, — dette lyse minnet om det eigode menneske som trutt sleit for seg og sine og som — da han lå der på senga og ikke orket meir — bare hadde sin Gud og Frelser å lite på.

En venn

Senjens Blad 20.02. 1951.